

Το χωριό μου

Στους πρόποδες των Λευκών Ορέων απλώνεται μέσα στο πράσινο και τις πέτρες ένα μικρό χωριό. Το χωριό μου! Το όνομα του; Καρές!

Γειτονιές μικρές, με λίγα πετρόχτιστα σπίτια, μεγάλες αυλές γεμάτες λουλούδια. Πολλή βλάστηση με θάμνους και χόρτα. Θεόρατα δέντρα, κυπαρίσσια, πλατάνια, δρυγιάδες και ελιές με τα φύλλα τους να χρυσαφίζουν το πρωί.

Στη πλατεία (λόγω του ποταμιού που κείται στην άκρη) δεξιά και αριστερά στέκουν πολλά μεγάλα και πανύψηλα πλατάνια αιώνες τώρα. Στη μέση της πλατείας ο γέρο πλάτανος μετρά τους αιώνες του και βλέπει γενιές και γενιές να περνάνε και να φεύγουν. Ποιος ξέρει τι είδε ή τι άκουσε και έσπασε ο κορμός του και έκανε μια μεγάλη τρύπα που περνούσε άνθρωπος από μέσα! Εκεί το 1866 μαζεύονταν καπεταναίοι και έκαναν σχέδια για το πώς θα απαλλαγούν από τους Τούρκους. Πόσες φορές δεν κρύφτηκα κι εγώ παιδάκι που παίζαμε κρυφτό! Ακόμα και όταν έβρεχε και γύριζα από το σχολείο εκεί κρυβόμουνα για να περάσει η μπόρα, στην αγκαλιά του πλατάνου!

Μόλις ανηφορήσουμε λίγο είναι η εκκλησία μας. Η Παναγία με τον κυπάρισσο που λέμε. Ένα μεγάλο κυπαρίσσι που για να το αγκαλιάσεις χρειάζονται 4 με 5 άτομα. Από εκεί ξεκινάει ένα στενό δρομάκι, (στρατάκι το λέμε) που πηγαίνει ως το σπίτι μας, ανηφορικό με τοιχάκι (ξεροτροχάλους) και σαν πλακόστρωτο αλλά με πέτρες, συνεχίζει από το σπίτι μας και ανεβαίνει στο βουνό. Αυτός είναι ο δρόμος που πήγαιναν παλιά στις Γούρνες.

Στην κάτω βρύση που βρίσκεται στην πλατεία δίπλα στο ποταμάκι έχει πέτρινες γούρνες. Θυμάμαι όταν ήμουν μικρή εκεί ποτίζαμε τα γαϊδουράκια. Στο ξεκίνημα της πλατείας είναι η πάνω βρύση. Στην άκρη ενός μεγάλου δέτη. Μόνο μία ευθεία πνιγμένη με λογής λογής πρασινάδες και θαμνάκια, στο τέλος η βρύση με ολοδρόσερο νερό.

Οι κάτοικοι λιγοστοί σήμερα...Θα πάμε λοιπόν λίγο πίσω πριν μετακομίσουν στην Παναγία.

Άνθρωποι απλοί, ταπεινοί, καλοσυνάτοι με μεγάλη ψυχή. Σεβότανε και αγαπούσε ο ένας τον άλλο. Με τα αστεία και τα καλαμπούρια τους μοιράζονταν χαρές και λύπες. Ξυπνούσαν πρωί πριν το χάραμα να αποφτιάξουν τα ζώα τους νωρίς να πάνε στο χωράφι για τις δουλειές τους. Το απόγευμα στο καφενείο να κουβεντιάσουν και να παίξουν χαρτιά. Ευλογημένοι άνθρωποι που δεν υπάρχουν ποια.

Λίγο πιο κάτω ξετρυπώνει μέσα από ένα βράχο με πρασινάδες το εκκλησάκι του Τιμίου Σταυρού. Πιο πίσω ένας αγροτικός δρόμος μας οδηγεί στις γούρνες, στο εκκλησάκι Πέτρου και Παύλου. Εκεί κρατάς την αναπνοή σου από την μαγεία. Πλάκες στρωμένες να κάνουν σκαλιά. Δέντρα μικρά που ο βοριάς έχει πάρει τα κλαδιά μόνο από την μια μεριά φυτρωμένα στις πέτρες. Το εκκλησάκι πετρόχτιστο, μικρό, ταπεινό, μόλις μπεις μέσα το

νιώθεις. Ναι, εδώ ζει ο Θεός!!! Πρόβατα παντού και τρεις κούμοι. Καμπυλωτοί, θολωτοί, χτισμένοι περίτεχνα με πέτρες και μόνο. Ένας για κάθε χωριό.

Τα χρόνια που δεν υπήρχε δρόμος, Μάρτη ή Απρίλη ανάλογα τον καιρό, οι βοσκοί έπαιρναν τα πρόβατα τους φόρτωναν στο γαϊδουράκι τους ό,τι προμήθειες μπορούσαν και είχαν και ανηφόριζαν στις γούρνες. Εκεί έμεναν όλο το καλοκαίρι. Άρμεγαν τα πρόβατα, τυροκομούσαν το γάλα. Συντροφιά είχε ο ένας τον άλλο και τα πρόβατα φυσικά. Έμεναν στον κούμο και περίμεναν με χαρά τι γιορτή του Αγίου. Έκαναν τρικούβερο γλέντι, έσφαζαν τα καλύτερα για την χάρη του Αγίου και κερνούσαν όλο τον κόσμο που κόπιαζε αποβραδής να προσκυνήσει τον Άγιο. Θυμάμαι μικρό παιδάκι ακόμα, θα 'μουνα δεν θα 'μουνα 8 χρονών, με είχε τάξει η μάνα μου να με πάει στον Άγιο με τα πόδια. Εγώ ούτε λέξη δεν άκουγα! Τι να κάνει η δόλια μάνα; Το τάμα είναι τάμα! Το κουβέντιασε λοιπόν με την θεία μου πήραν και τον ξάδερφό μου μαζί και νύχτα ακόμα ξεκινήσαμε. Σκοτάδι ακόμα, να τρίζουν οι πέτρες και τα ξυλαράκια που ήταν στο χώμα στο διάβα μας. Εμείς κολλημένοι στις φούστες των μανάδων μας. Μας φάνηκε ατέλειωτη η ώρα μέχρι ο ήλιος να αρχίσει να φωτίζει το στενό πέτρινο μονοπάτι. Χάραξε όμως σιγά σιγά και μαζί ξεθαυρέψαμε κι εμείς, λίγα βήματα στην αρχή. Μετά όμως βγάλαμε φτερά στα πόδια μας. Τρεχάλα ανεβαίναμε το πλακόστρωτο στρατάκι. Από τότε και μετά η μάνα μου άλλο τέτοιο τάμα δεν ξανάκανε.

Πιο πάνω λίγο από την πλατεία ένα στενό ανηφορικό δρομάκι οδηγεί στο σχολείο του χωριού. Δύο μεγάλα πανύψηλα κυπαρίσσια κολλητά στον περίγυρο της αυλής. Το σχολείο μας! Τέσσερα παράθυρα που φτάνουν σχεδόν ως το ταβάνι από την μια μεριά και από την άλλη δύο. Αυτά στην μεγάλη αίθουσα, έχει και μία μικρούλα με μόλις ένα παράθυρο. Το πάτωμα σε γυρίζει πολλά χρόνια πίσω, το ίδιο με την εκκλησία. Δεν ξέρω ποια χρονολογία χτίστηκε. Ξέρω μόνο ότι το έχτισαν οι κάτοικοι του χωριού με τα χέρια τους. Κουβαλώντας τα υλικά στην πλάτη τους από πολύ μακριά! Ξέρω ότι σε αυτό το σχολείο πήγε και ο πατέρας μου κι εγώ! Τώρα δυστυχώς η πόρτα του είναι κλειστή και τα πέντε σκαλιά που έχει είναι χορταριασμένα.

Τι να θυμηθώ από εκείνα τα χρόνια... Ένα μόνο θα πω! Παίζαμε κάτω από τα κυπαρίσσια και όταν κουραζόμασταν καθόμασταν στο πεζούλι και αγναντεύαμε. Το μάτι μας έφτανε ως τη θάλασσα... Αυτό είναι το α χωριό, αυτό το β, αυτό το γ. Διαφωνούσαμε κάποιες φορές. Συμφωνούσαμε όμως πάντα ότι εκεί που είναι οι πολλές κουκίδες που βλέπαμε, εκεί δίπλα στη θάλασσα είναι τα Χανιά!

Κι άλλες γειτονιές κι άλλα μονοπάτια, πέτρα, πρασινάδες, μικρά πετρόχτιστα σπίτια. Αυλές λουλουδιασμένες, ρυακάκια. Ακόμα και μαλοτήρα στις άκρες αρχές του καλοκαιριού να μοσχομυρίζει ο τόπος. Σκόρπια προβατάκια αλλά και χελιδονοφωλιές, τουλάχιστον μία σε κάθε σπίτι, που τις προσέχουμε όλοι! Και άνθρωποι καλοσυνάτοι.

Ευλογημένοι άνθρωποι! Ευλογημένος τόπος από τον δημιουργό του! Ένας μικρός παράδεισος! Ο δικός μου παράδεισος! Το χωριό μου!

Αρχοντική Καλογριδάκη